ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 1ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1982 [1]

Firma Anton Dürbeck
κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Μέτρα διασφαλίσεως ἐπί τῶν εἰσαγωγῶν ἐπιτραπεζίων μήλων»

Ὑπόθεση 11/81

Περίληψη

Διαδικασία — Προβολή νέων ἰσχυρισμῶν κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης — Ὅρος — Νέο στοιχεῖο — Ἔννοια

(Κανονισμός διαδικασίας ἄρθρο 42 παράγραφος 2)

Γιά νά δύναται ἕνα νέο πραγματικό περιστατικό νά δικαιολογήσει τήν προβολή νέου ἰσχυρισμοῦ κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης, πρέπει νά μή ὑφίστατο ἤ νά μήν ἦταν γνωστό στόν ἐνάγοντα κατά τήν στιγμή ἀσκήσεως τῆς ἀγωγῆς. Δεδομένου ὅμως ὅτι ὑπέρ τῶν πράξεων τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων ὑφίσταται τεκμήριο νομιμότητος μέχρις ὅτου τό Δικαστήριο ἐνδεχομένως τίς κηρύξει ἀσυμβίβαστες μέ τίς συνθῆκες περί ἱδρύσεως τῶν Κοινοτήτων, ἡ ἀπόφαση πού ἐξέδωσε τό Δικαστήριο ἡ ὁποία βεβαιώνει τήν ἔλλειψη στοιχείων ἱκανῶν νά ἐπηρεάσουν τό κῦρος μιᾶς πράξεως δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς στοιχεῖο πού ἐπιτρέπει τήν προβολή νέου ἰσχυρισμοῦ στά πλαίσια μιᾶς ἄλλης διαδικασίας.

Στήν ὑπόθεση 11/81,

FIRMA ANTON DÜRBECK, ἐδρεύουσα στήν Φραγκφούρτη ἐπί τοῦ Μάιν, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τούς Ehle, Feldmann, Schiller καί Eyl, δικηγόρους Κολωνίας, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν δικηγόρο Ernest Arendt, 34, rue Philippe-II,

ἐνάγουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν Jörn Sack, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

ἐναγομένης,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γερμανική.

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο ἀγωγή, ἡ ὁποία ἠγέρθη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 215 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί μέ τήν ὁποία ζητεῖται ἡ ἀνόρθωση τῆς ζημίας πού ἡ ἐνάγουσα θεωρεῖ ὅτι ὑπέστη ἤ πού δύναται ἀκόμη νά ὑποστεῖ συνεπεία τῶν μέτρων διασφαλίσεως ἐπί τῶν εἰσαγωγῶν ἐπιτραπεζίων μήλων καταγωγῆς Χιλῆς, τά ὁποῖα ἐθεσπίσθησαν μέ τόν κανονισμό (ΕΟΚ) τῆς Ἐπιτροπῆς 687/79 τῆς 5ης Ἀπριλίου 1979 (ABl. L 86, σ. 18) ἐν συνδυασμῷ πρός τούς τροποποιητικούς κανονισμούς (ΕΟΚ) τῆς Ἐπιτροπῆς 797/79 τῆς 23ης Ἀπριλίου 1979 (ABl. L 101, σ. 7) καί 1152/79 τῆς 12ης Ἰουνίου 1979 (ABl. L 144, σ. 13),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς G. Bosco, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Τό ἱστορικό τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς εἶναι τό ἴδιο μέ τό ἱστορικό τῆς προδικαστικῆς ὑποθέσεως 112/80, ἐπί τῆς ὁποίας τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη μέ ἀπόφαση τῆς 5ης Μαΐου 1981.

Κατά τήν ἐξέλιξη τῆς προδικαστικῆς διαδικασίας, ἡ «Firma Anton Dürbeck» (ἐφ' ἑξῆς: Dürbeck) ἤγειρε, τήν 21η Ἰανουαρίου 1981, τήν παροῦσα ἀγωγή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 215 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΟΚ κατά τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τήν Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων.

Μέ τήν ἀγωγή αὐτή, ἡ Dürbeck ζητεῖ ἀνόρθωση τῆς ζημίας πού ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπέστη ἤ δύναται νά ὑποστεῖ στό μέλλον, συνεπεία τοῦ μέτρου διασφαλίσεως πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή, ἤτοι:

— ἀποζημίωση καταβλητέα στόν χιλιανό παραγωγό λόγω τῆς μή ἐκτελέσεως συμβατικῆς ὑποχρεώσεως περί παραλαβῆς 100 000 περίπου κιβωτίων ἐπιτραπεζίων μήλων·

— ἀποζημίωση στούς πλοιοκτῆτες τοῦ φορτηγοῦ πού προωρίζετο γιά τήν μεταφορά τοῦ ἐμπορεύματος στήν Εὐρώπη, λόγω καταγγελίας τῆς συμβάσεως ναυλώσεως·

— διαφυγόν κέρδος ἐκ τῆς μή διαθέσεως τοῦ ἐμπορεύματος στήν κοινοτική ἀγορά·

— περιουσιακή ζημία ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς ἐμπορικῆς της φήμης καί τῆς θέσεώς της στήν ἀγορά·

— λοιπές μελλοντικές καί ἐνδεχόμενες ζημίες.

Ἡ ἀγωγή ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου, στίς 21 Ἰανουαρίου 1981.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Ἐπίσης, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95 παράγραφοι 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας του, νά ἀναθέσει τήν ὑπόθεση στό πρῶτο τμῆμα.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ *Dürbeck* ζητεῖ μέ τήν ἀγωγή της ἀπό τό Δικαστήριο:

1. νά καταδικάσει τήν ἐναγομένη νά καταβάλει στήν ἐνάγουσα ποσό 506 850 δολλαρίων Ἡνωμένων Πολιτειῶν (USD), προσαυξανόμενο μέ τόκους πρός 6 %, πρό τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀγωγῆς·

2. νά ἀναγνωρίσει ὅτι ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νά ἀποζημιώσει τήν ἐνάγουσα γιά κάθε ἄλλη ζημία — πού δέν εἶναι δυνατόν ἀκόμη νά ὑπολογισθεῖ, τήν ὁποία θά ὑποστεῖ λόγω τῆς ἐπιβολῆς τῶν προσβαλλομένων μέτρων διασφαλίσεως·

3. νά καταδικάσει τήν ἐναγομένη στά δικαστικά ἔξοδα.

Στήν ἀπάντησή της, ἡ Dürbeck συνεπλήρωσε τό αἴτημα 1 (πού γίνεται ἔτσι 1α) ζητώντας, ἐπικουρικῶς, ἀπό τό Δικαστήριο:

1 6) νά κρίνει ὅτι ἡ ἐναγομένη ὑποχρεοῦται νά καταβάλει τό ποσό τῆς ἀποζημιώσεως πού ἀναφέρεται στό αἴτημα 1α κατά τήν στιγμή ἀναλήψεως ὑποχρεώσεως ἀπό τήν ἐνάγουσα ἤ κατά τό χρονικό σημεῖο, ἀπό τό ὁποῖο ὑφίσταται σχετική δικαστική ἀναγνώριση.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

1. νά ἀπορρίψει τήν ἀγωγή ὡς ἀπαράδεκτη, ἤ, ἐν πάση περιπτώσει, ὡς ἀβάσιμη·

2. νά καταδικάσει τήν ἐνάγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Ἡ ἐπιχείρηση *Dürbeck* ἀναλύει, κατ' ἀρχάς, ὡς ἑξῆς τά ποσά πού ζητεῖ ὡς ἀνόρθωση τῆς ζημίας πού ὑπέστη ἤ πού θά ὑποστεῖ λόγω τῆς ἀναστολῆς τῶν εἰσαγωγῶν ἐπιτραπεζίων μήλων Χιλῆς, πού ἀπεφάσισε ἡ Ἐπιτροπή, τήν 5η Ἀπριλίου 1979:

— ἀποζημίωση καταβλητέα στόν χιλιανό παραγωγό λόγω τῆς μή παραλαβῆς περίπου 110 000 κιβωτίων ἐπιτραπεζίων μήλων, τά ὁποῖα εἶχαν παραγγελθεῖ ὁριστικά: 300 000 USD, ἤτοι ἡ διαφορά μεταξύ τῆς συμβατικῆς τιμῆς ἀγορᾶς καί τῆς τιμῆς πωλήσεως πού ἐπέτυχε ὁ χιλιανός παραγωγός, στήν συνέχεια, στήν χιλιανή ἀγορά·

— ἔξοδα καταγγελίας τῆς συμβάσεως ναυλώσεως φορτηγοῦ γιά τήν μεταφορά τῶν μήλων ἀπό τήν Χιλή στήν Εὐρώπη: 100 000 USD (ἀργότερα ἐζητήθησαν 257 000 USD ἀπό τούς πλοιοκτῆτες, ἠμφισβητήθησαν ὅμως ἀπό τήν ἐνάγουσα)·

— διαφυγόν κέρδος: 96 850 USD·

— ἀποζημίωση ποσοῦ 10 000 USD λόγω ἀπωλείας τῆς ἐμπορικῆς φήμης καί τῆς θέσεώς της στήν ἀγορά, πράγμα πού κατά τήν Dürbeck, ἐπέφερε, ἄλλωστε, πολύ μεγαλύτερες ἀπώλειες ἀπό τό ποσό πού ζητεῖ·

— ἄλλες ἐνδεχόμενες ζημίες: ποσό πού δέν δύναται ἀκόμη νά ὑπολογισθεῖ πρός τό παρόν.

Προχωρώντας στήν συνέχεια στό θέμα τοῦ βασίμου τῆς ἀγωγῆς της ἀποζημιώσεως, ἡ Dürbeck ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ λήψη τῶν μέτρων διασφαλίσεως, καθώς καί ἡ ἄρνηση θεσπίσεως μεταβατικῶν διατάξεων ὡς πρός τήν ἐνάγουσα εἰδικότερα, εἶναι παράνομες γιά τούς ἀκολούθους λόγους:

1. ἔλλειψη νομίμου ἐρείσματος γιά τήν σύναψη συμφωνιῶν αὐτοπεριορισμοῦ·

2. παράβαση τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1035/72 σέ συνδυασμό μέ τά ἄρθρα 1, 2 καί 3 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 2707/72·

3. παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης·

4. παράβαση τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1035/72 καί τῶν ἄρθρων 39 καί 110 τῆς συνθήκης ΕΟΚ·

5. παραβίαση τῆς εἰδικῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων τοῦ ἄρθρου 40 παράγραφος 3 καί τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων τῆς συνθήκης.

Οἱ ἰσχυρισμοί αὐτοί εἶναι οὐσιαστικῶς οἱ ἴδιοι μέ αὐτούς πού ἡ Dürbeck προέβαλε μέ τίς παρατηρήσεις της στήν ὑπόθεση 112/80, ἐκτός ἀπό τόν πρῶτο πού, στήν ὑπόθεση αὐτή, ἀνεπτύχθη μόνο κατά τήν προφορική διαδικασία.

Μέ τόν *πρῶτο λόγο,* ἡ Dürbeck προβάλλει ὅτι τά μέτρα διασφαλίσεως ἐλήφθησαν κατά τῆς Χιλῆς ἐπειδή ἡ χώρα αὐτή ἠρνήθη νά δεχθεῖ τήν συμφωνία αὐτοπεριορισμοῦ πού προέτεινε ἡ Ἐπιτροπή. Θεωρεῖ ὅτι τέτοιες συμφωνίες, ὡς μέσα ἀσκήσεως οἰκονομικῆς πολιτικῆς, δύνανται νά συνάπτονται ἀπό τήν Ἐπιτροπή μόνο βάσει ρητῆς ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Συμβουλίου κατά τήν ἔννοια τῶν ἄρθρων 113 καί 43 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἐξουσιοδότηση πού δέν ὑπῆρχε στήν συγκεκριμένη περίπτωση. Δεδομένου ὅτι ἡ σύναψη τῶν ἐν λόγω συμφωνιῶν ἦταν, ἐπομένως, παράνομη ἐξ ἀπόψεως κοινοτικοῦ δικαίου, κατά μείζονα λόγο εἶναι καί τά μέτρα διασφαλίσεως, πού ἐλήφθησαν ὡς κύρωση γιά τήν ἄρνηση τῆς Χιλῆς νά προσχωρήσει σέ παράνομες συμφωνίες.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν *δεύτερο λόγο,* ἡ Dürbeck ὑπενθυμίζει κατ' ἀρχάς ὅτι τό κρίσιμο στοιχεῖο γιά τήν ἐκτίμηση τῆς ὑπάρξεως συνθηκῶν πού δικαιολογοῦν τήν θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως στήν συγκεκριμένη περίπτωση δέν εἶναι ἡ κατάσταση στήν ἀγορά τῶν μήλων καθ' ὅλη τήν διάρκεια τῆς περιόδου 1978-1979, ἀλλά μόνο κατά τήν ἀρχή καί τά μέσα τοῦ μηνός Ἀπριλίου 1979.

Στήν συνέχεια, ὑπογραμμίζει κυρίως:

α) ὅτι οἱ ἄλλες προμηθεύτριες χῶρες τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ἐκτός ἀπό τήν Χιλή, στίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή εἶχε προτείνει τό 1979 συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ τῶν ἐξαγωγῶν ἐπιτραπεζίων μήλων πρός τήν Κοινότητα, ἐδήλωσαν ἐκ τῶν προτέρων μεγαλύτερες ποσότητες ἀπό αὐτές πού ἦταν, πράγματι, σέ θέση νά παραδώσουν γιά νά εἶναι σέ θέση νά διεκδικήσουν τίς ποσότητες αὐτές καί στό μέλλον·

6) ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐξετίμησε τήν κατάσταση τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐπιτραπεζίων μήλων βάσει κριτηρίων πού δέν ἦταν σύμφωνα μέ αὐτά πού θεσπίζουν οἱ διατάξεις πού ρυθμίζουν τήν λήψη μέτρων διασφαλίσεως, ἐπειδή ἐπίσης ἔλαβε ὑπ' ὄψη τήν ποσότητα προϊόντων πού δέν ἠδύναντο νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο παρεμβάσεως καί, ἐπομένως, δέν ἠδύναντο νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο (κατά τήν Dürbeck περίπου 70 % τῆς παραγωγῆς τοῦ 1978) καί τήν ποσότητα πού ἠδύνατο νά ἀποτελέσει ἀντικείμενο παρεμβάσεως, ἀλλά δέν ἠδύνατο νά διατεθεῖ στήν ἀγορά ἐπιτραπεζίων μήλων καί, συνεπῶς, δέν ὑπέκειτο στόν ἀνταγωνισμό τῶν νωπῶν ἐπιτραπεζίων μήλων τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου·

γ) ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὑπελόγισε ἐσφαλμένως τήν ποσότητα τῶν δυναμένων νά διατεθοῦν στό ἐμπόριο ἐπιτραπεζίων μήλων, πού εὑρίσκοντο ἀκόμη στίς ἀποθῆκες κατά τήν λήψη τοῦ μέτρου διασφαλίσεως, ἤτοι τήν 5η Ἀπριλίου 1979, δεδομένου ὅτι, γιά τεχνικούς λόγους, ἡ ἀναποθήκευση τῶν μήλων σέ κοινοτικές ἀποθῆκες ἤ σέ ἀποθῆκες-ψυγεῖα δέν δύναται νά παραταθεῖ (ἐκτός ἄν πρόκειται γιά ἀποθήκη ἐλεγχομένης ἀτμοσφαίρας) πέραν τοῦ τέλους Φεβρουαρίου/ἀρχῶν Μαρτίου ἑκάστου ἔτους·

δ) ὅτι οἱ τιμές χονδρικῆς πωλήσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπιτραπεζίων μήλων εἶχαν σταθερές τάσεις αὐξήσεως, ἀπό τόν Ἰανουάριο 1979·

ε) ὅτι τό 1980, μέ κοινοτική παραγωγή πού ὑπερέβαινε τά 7 ἑκατομμύρια τόννους, μόνο ἡ Χιλή ἐξήγαγε πρός τήν Κοινότητα περίπου 80 600 τόννους ἐπιτραπεζίων μήλων, χωρίς τοῦτο νά ἀποτελέσει ἀπειλή γιά τήν κοινή ἀγορά.

Ἡ Dürbeck ἀμφισβητεῖ ἐπίσης τήν ἀναφορά τῆς Ἐπιτροπῆς στό δῆθεν ἐπεῖγον τῆς λήψεως μέτρων διασφαλίσεως. Ἡ Ἐπιτροπή ἐγνώριζε, ἀπό πολλά ἔτη, ὅλες τίς λεπτομέρειες γιά τίς εἰσαγωγές ἐπιτραπεζίων μήλων προελεύσεως χωρῶν τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου. Ἀπό τόν Ὀκτώβριο 1978 — ὅπως καί στά προηγούμενα ἔτη — ἡ κατάσταση τῆς ἀγορᾶς μήλων ἀπετέλεσε ἀντικείμενο συζητήσεως στήν συμβουλευτική ἐπιτροπή καί στήν ἐπιτροπή διαχειρίσεως. Ἡ Ἐπιτροπή διέθετε, ἐπομένως, τουλάχιστον πέντε μῆνες γιά νά ἐξετάσει καί νά ἐκτιμήσει ἀπό ὅλες τίς πλευρές τήν ἀνάγκη μέτρων διασφαλίσεως, κατά τό 1979.

Ἡ Dürbeck ὑποστηρίζει ἐν συνεχεία ὅτι, ἀντίθετα πρός αὐτά πού λέγει ἡ Ἐπιτροπή στήν αἰτιολογία τοῦ κανονισμοῦ της 687/79, οἱ εἰσαγωγές πού ἐδημιούργουν φόβους κατά τήν λήψη τοῦ μέτρου διασφαλίσεως δέν ἦταν οἱ εἰσαγωγές «ἀπεριορίστων ποσοτήτων νωπῶν μήλων προελεύσεως τρίτων χωρῶν», ἀλλά ἀποκλειστικά οἱ εἰσαγωγές ἀπό τήν Χιλή, διότι ὅλες οἱ ἄλλες χῶρες τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου εἶχαν συνάψει συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ μέ τήν Ἐπιτροπή. Ἐπί πλέον, ἡ ποσότης πού ἠδύνατο ἀκόμη νά ἐξαχθεῖ ἀπό τήν Χιλή (13 000 τόνοι, ἀπό τούς ὁποίους 5 000 ἕως 8 000 ὑπό διαμετακόμιση μέ προορισμό τήν Αὐστρία) ἦταν γνωστή στήν Ἐπιτροπή, στήν ὁποία ἐδόθησαν σαφεῖς πληροφορίες σχετικά, στήν συνάντηση ἐκπροσώπων της μέ ἐκπροσώπους τῶν εἰσαγωγέων, στίς 14 Μαρτίου 1979.

Ἡ Dürbeck προσθέτει ὅτι ἡ ἀπουσία παντός κινδύνου διαταράξεως τῆς ἀγορᾶς λόγω μιᾶς τέτοιας εἰσαγωγῆς (13 000 τόννοι ἔναντι 338 000 τόννων μήλων πού εἰσήχθησαν καί 6 776 000 τόννων κοινοτικῆς παραγωγῆς) ἐπιβεβαιοῦται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι τό ἑπόμενο ἔτος (1980), πρό μιᾶς κοινοτικῆς παραγωγῆς 6 869 000 τόννων, ἡ Ἐπιτροπή ἔκρινε ὅτι τουλάχιστον 370 000 τόννοι μήλων καταγωγῆς τρίτων χωρῶν ἠδύναντο νά εἰσέλθουν ἐλεύθερα στήν Κοινότητα χωρίς νά ὑπάρχει λόγος λήψεως μέτρων διασφαλίσεως.

Ἡ Dürbeck ἐμμένει ἐπί πλέον στήν ἄποψή της, τήν ὁποία θεωρεῖ βάσιμη, ὅτι τά νωπά ἐπιτραπέζια μῆλα πού εἰσάγονται ἀπό τό νότιο ἡμισφαίριο δέν δύνανται νά ὑποκαταστήσουν τά ἐπιτραπέζια μῆλα κοινοτικῆς παραγωγῆς παρά σέ πολύ περιορισμένα

πλαίσια, εἶχαν ὅμως ὁπωσδήποτε ἀπό ἀπόψεως διαθέσεως θετική συνέπεια στίς πωλήσεις ἐντοπίων ἐπιτραπεζίων μήλων, τόσο ἀπό ἀπόψεως ποσότητος ὅσο καί τιμῶν. Ἐξ ἄλλου, τό μέρος τῆς αἰτιολογίας τοῦ κανονισμοῦ 687/79, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι οἱ εἰσαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρῶν «δύνανται θεωρητικά νά ὁδηγήσουν σέ αὔξηση τῶν ἀποσυρομένων ἀπό τήν ἀγορά μήλων» δείχνει σαφῶς ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔλαβε τό μέτρο διασφαλίσεως βάσει ὄχι διαπιστώσεως γεγονότων, ἀλλά ὑποθέσεων πού δέν στηρίζονται στήν ἐμπειρία τῶν προηγουμένων ἐτῶν.

Πρός ὑποστήριξη τῆς θέσεώς της, ἡ Dürbeck ἀναφέρεται στήν ἐξέλιξη τῶν τιμῶν κατά τό 1980, ὅπως προκύπτει ἀπό στοιχεῖα πού ἐδόθησαν ἀπό τό Zentrale Markt- und Preisberichtstelle (Κεντρική Ὑπηρεσία Ἀγορᾶς καί Τιμῶν). Οἱ τιμές πωλήσεως τῶν ἐπιτραπεζίων μήλων ὑπέστησαν τό 1980 ἰσχυρές διακυμάνσεις μέχρι τήν δέκατη τρίτη ἑβδομάδα τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἑβδομάδα πού ἀρχίζουν κατά παράδοση, κάθε χρόνο, οἱ ὑπερπόντιες εἰσαγωγές, ηὐξάνοντο δέ στήν συνέχεια σταθερά. Ἄν καί δέν ἐσημειώθη μία τέτοια ἐξέλιξη τό 1979, δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι οὐσιώδης ὅρος γιά τήν δραστηριοποίηση τῶν πωλήσεων εἶναι τό νά ἀνταποκρίνονται ὁπωσδήποτε τά κοινοτικά ἐπιτραπέζια μῆλα πρός τίς προδιαγραφές μεγέθους καί ποιότητος, τό ὁποῖο δέν συνέβη γιά τήν περίοδο 1978/79.

Κατά τήν Dürbeck, ἡ ρήτρα διασφαλίσεως πού ἐπεβλήθη τόν Ἀπρίλιο 1979, εἶχε ὡς πρώτη συνέπεια ὅτι οἱ ἄλλες χῶρες τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, ἐκτός ἀπό τήν Χιλή, ὑπεχρεώθησαν νά ἐξαντλήσουν πλήρως τίς ποσότητες πού τούς εἶχαν παραχωρηθεῖ στό πλαίσιο τῶν συμφωνιῶν αὐτοπεριορισμοῦ. Ἀντιθέτως, τά κράτη αὐτά, συνήθως δέν διέθεταν σχεδόν ποτέ τό σύνολο τῶν δηλουμένων ποσοτήτων. Ἀπό μία σύγκριση μέ τά ἄλλα ἔτη, προκύπτει πράγματι ὅτι, κατά τό 1980 ἐπί παραδείγματι, ὅλες οἱ προμηθεύτριες χῶρες, μέ ἐξαίρεση τήν Χιλή, παρέδωσαν λιγότερα ἀπ' ὅ,τι εἶχαν δηλώσει.

Ἡ Dürbeck ἀναφέρει τέλος τίς δόλιες ἐνέργειες, πού διέπραξαν, τό 1979 στίς Κάτω Χῶρες, ὁρισμένα πρόσωπα πού ἐπανεισήγαγαν στήν ἀγορά περίπου 8 000 τόννους μήλων, πού εἶχαν ἤδη ἀποτελέσει ἀντικείμενο παρεμβάσεως. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι, παρά τίς προβλεφθεῖσες ὑπερπόντιες εἰσαγωγές, δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι τό 1979 ὑπῆρχαν ἀκόμη δυνατότητες διαθέσεως στήν ἀγορά, ἀκόμη καί γιά μῆλα πού ἔπρεπε νά εἶχαν μετατραπεῖ σέ ζωοτροφές.

Δύναται, συνεπῶς, νά συναχθεῖ τό συμπέρασμα ὅτι ἀπό καμμία ἄποψη ἡ κοινοτική ἀγορά μήλων δέν ὑπέστη ἤ δέν διέτρεξε τόν κίνδυνο νά ὑποστεῖ, τόν Ἀπρίλιο 1979, σοβαρές διαταραχές λόγω τῶν εἰσαγωγῶν.

Κατά τήν ἄποψη τῆς Dürbeck, ἡ Ἐπιτροπή δέν προσεπάθησε καθόλου, ὅσον ἀφορᾶ τήν κοινοτική ἀγορά μήλων, τήν ὁποία ρυθμίζει μέ τούς κανονισμούς της καί τήν κατευθύνει ἀπό κοινοῦ μέ τά Κράτη μέλη, νά ἐνημερωθεῖ περί τῆς κατανομῆς κατά μέγεθος τῶν ἐπιτραπεζίων μήλων καθώς καί περί τῆς τηρήσεως τῶν κανόνων ποιότητος γιά τά ἀποθηκευμένα καί τά ἐκ παρεμβάσεως προϊόντα. Ὁ ἐλλιπής ἔλεγχος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅσον ἀφορᾶ τήν τήρηση τῶν κανόνων ποιότητος στήν ἐσωτερική ἀγορά, ἀπετέλεσε, ἄλλωστε, ἀντικείμενο ἐπικρίσεων καί ἐκ μέρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων.

Ἀλλά, ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἠγνόει πράγματι τά ἀποθέματα προϊόντων, πού ἦταν σύμφωνα μέ τούς κανόνες ποιότητος στήν κοινοτική ἀγορά, μόνο αὐτός ὁ λόγος θά ἤρκει, ἐπί αὐστηρά νομικοῦ ἐπιπέδου, γιά νά τήν ἐμποδίσει νά ἀποδείξει ὅτι ὑφίστατο ἀπειλή διαταράξεως τῆς ἀγορᾶς.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ἐξέλιξη τῶν τιμῶν, ἡ Dürbeck παρατηρεῖ ὅτι μία ἀνάλυση εἶναι δυνατή μόνο ἄν ληφθοῦν ὑπ' ὄψη συγκρίσιμες ποιότητες καί ποικιλίες. Στήν συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει νά ἀναλυθοῦν οἱ τιμές ποικιλίας «Golden Delicious», διαμέ-

τρου ἴσης ἤ μεγαλύτερης ἀπό 70 mm, δεδομένου ὅτι μόνο μῆλα αὐτῆς τῆς ποικιλίας καί μεγέθους παρεδόθησαν ἀπό τίς χῶρες τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου. Τά στοιχεῖα τῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἀνταποκρίνονται στό ἐν λόγω κριτήριο.

Ἡ παράβαση ἀπό τήν Ἐπιτροπή τοῦ κανονισμοῦ 1035/72, συνιστᾶ συγχρόνως παραβίαση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐναγούσης νά ἀσκεῖ τό ἐπάγγελμά της, δικαίωμα πού προστατεύεται ἀπό τό γερμανικό σύνταγμα. Τοῦτο ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔχει παραβεῖ ὑπέρτερο κανόνα δικαίου, ὁ ὁποῖος χορηγεῖ δικαιώματα στούς ἰδιῶτες.

Μέ τόν *τρίτο της λόγο,* ἡ Dürbeck ἰσχυρίζεται ὅτι, ἀδιαφορώντας γιά τίς ἰσχύουσες συμβάσεις, προκειμένου νά δείξει στήν Χιλή ποιές ἠδύναντο νά εἶναι οἱ συνέπειες τῆς μή ἀποδοχῆς μιᾶς συμφωνίας αὐτοπεριορισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπή παρεβίασε τήν ἀρχή τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης. Ἡ λήψη ἑνός ἀδικαιολογήτου μέτρου διασφαλίσεως ἀπετέλει παρέμβαση τήν ὁποία δέν ἠδύνατο κανείς εὔλογα νά ἀναμένει. Ἡ ἀποδοχή ἐπί πολλά ἔτη μιᾶς συνολικῆς ποσότητος περίπου 360 000 τόννων, μέ τάσεις αὐξήσεως, ἡ ὑποχρέωση ἀπό τό ἄρθρο XI τῆς GATT, οἱ πολυάριθμες συναντήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς μέ τίς χῶρες ἐξαγωγῆς τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου καί μέ τούς εἰσαγωγεῖς, καθώς καί ἡ ἀκριβής γνώση τῆς ἀγορᾶς πού εἶχε ἡ Ἐπιτροπή, εἶχαν δημιουργήσει μεταξύ τῆς Ἐπιτροπῆς καί τῶν εἰσαγωγέων ἰδιαίτερες νομικές σχέσεις στίς ὁποῖες οἱ εἰσαγωγεῖς ἔπρεπε νά ἔχουν τήν δυνατότητα νά στηρίζονται κατά τίς ἐμπορικές τους δραστηριότητες.

Μέ τόν *τέταρτο λόγο* της, ἡ Dürbeck ὑπενθυμίζει ὅτι κατά τό ἄρθρο 37 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72, πρέπει νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη, κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, «παράλληλα καί μέ κατάλληλο τρόπο, οἱ σκοποί τῶν ἄρθρων 39 καί 110 τῆς συνθήκης».

Οἱ σκοποί, ὅμως, τοῦ ἄρθρου 39 παρεβιάσθησαν ἀπό τό μέτρο διασφαλίσεως, ἄν καί ἡ ἐνδεχομένη εἰσαγωγή χιλιανῶν μήλων δέν τούς ἔθετε σέ κίνδυνο. Τό ἄρθρο 110, παράγραφος 1, πού προβλέπει τήν συνδρομή τῆς Κοινότητος καί τῶν Κρατῶν μελῶν στήν βαθμιαία κατάργηση τῶν περιορισμῶν στίς διεθνεῖς συναλλαγές, παρεβιάσθη ἀκόμη περισσότερο κατάφωρα. Ἡ παράβαση αὐτή συνιστᾶ ἐξ ἄλλου καί παράβαση τῶν ἀναληφθεισῶν στό πλαίσιο τῆς GATT ὑποχρεώσεων.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν *πέμπτο λόγο* , ἡ Dürbeck θεωρεῖ ὅτι ἡ παραβίαση τῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων δύναται νά διαπιστωθεῖ στά πλαίσια τῶν γενικῶν σχέσεων μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῶν τρίτων χωρῶν, διότι, γιά λόγους πού δέν δικαιολογοῦνται ἀντικειμενικά, τό ποσοστό εἰσαγωγῆς πού παρεχωρήθη στήν Χιλή ὑπέστη μείωση, ἐκφραζομένη ἐπί τοῖς ἑκατό, μεγαλύτερη ἀπό αὐτή τῶν ποσοστώσεων πού εἶχαν παραχωρηθεῖ σέ ἄλλες χῶρες.

Ἐπί πλέον, ἐπιτρέποντας ἀκόμη, μέ τόν κανονισμό 1152/79, τήν εἰσαγωγή ἐμπορευμάτων πού δέν εὑρίσκοντο καθ' ὁδόν πρός τήν Κοινότητα κατά τόν χρόνο λήψεως τοῦ μέτρου διασφαλίσεως, ἡ Ἐπιτροπή παρεβίασε τήν ἀρχή τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων τοῦ ἄρθρου 40 παράγραφος 3 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Ὁ προαναφερθείς κανονισμός συνιστοῦσε οὐσιαστικά εἰδική ρύθμιση γιά *μόνο μία* γερμανική ἐπιχείρηση, ἡ ὁποία ἐφόρτωσε τό ἐμπόρευμα καί μετά τήν λήψη τοῦ μέτρου διασφαλίσεως.

Στήν ἀπάντησή της, ἡ Dürbeck ἐξετάζει κυρίως τό θέμα τοῦ βάρους τῆς ἀποδείξεως, δεδομένου ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἐπανειλημμένα ἐτόνισε ὅτι ὁρισμένα πραγματικά περιστατικά πού ἐπικαλεῖται ἡ ἐνάγουσα δέν ἔχουν ἀποδειχθεῖ.

Ἡ Dürbeck δέχεται ὅτι, σύμφωνα μέ τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ὑπέρ τῶν κανονισμῶν τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος

ὑφίσταται τεκμήριο νομιμότητος, κατά τρόπο πού γιά νά προσδληθεῖ ἄμεσα ἤ ἔμμεσα τό κῦρος ἑνός κανονισμοῦ, πρέπει κατ' ἀρχάς νά ἀποδειχθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή προέδη σέ πεπλανημένες ἐκτιμήσεις. Θεωρεῖ, ἐν τούτοις, ὅτι τό ἐν λόγω τεκμήριο νομιμότητος ὑφίσταται μόνο

— ἄν ἡ Ἐπιτροπή δηλώνει μέσα στόν ἴδιο τόν κανονισμό ὅτι ἔλαδε ὄντως ὑπ' ὄψη τούς ὅρους πού προδλέπονται ἀπό τίς νομοθετικές διατάξεις,

— ἄν, ἐλλείψει τοῦ πρώτου ὅρου, τά γεγονότα πού ἐπικαλεῖται πρός αἰτιολόγηση τοῦ κανονισμοῦ εἶναι πειστικά καί ἐπιτυχῆ,

— ἄν, ἐλλείψει τῶν προηγουμένων ὅρων, ἡ Ἐπιτροπή δύναται νά ἀποδείξει ὅτι ἠρεύνησε ἐπιμελῶς τούς ὅρους ἐφαρμογῆς τῆς ρήτρας διασφαλίσεως, ἐξαντλώντας ἰδίως κάθε πηγή πληροφοριῶν.

Ἡ Dürbeck θεωρεῖ ὅτι καμμία ἀπό τίς προϋποθέσεις αὐτές δέν πληροῦνται στήν συγκεκριμένη περίπτωση.

Ὁ ὅρος τῆς ρητῆς αἰτιολογήσεως δέν ἐτηρήθη, διότι ὁ κανονισμός 687/79 δέν παραπέμπει στόν κανονισμό 2707/72, ὁ ὁποῖος καθορίζει τά κριτήρια λήψεως μέτρων διασφαλίσεως.

Οἱ αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 687/79 δέν εἶναι οὔτε πειστικές, οὔτε πλήρεις, οὔτε ἀκριδεῖς, οὔτε σαφεῖς. Ὁρισμένα οὐσιώδη στοιχεῖα, ὅπως ἡ κατάσταση τῶν ἀποθεμάτων κατά τόν χρόνο λήψεως τοῦ μέτρου διασφαλίσεως, ἡ συμφωνία μέ τούς κανόνες ποιότητος τῶν ἐπιτραπεζίων μήλων, τῶν ὁποίων ἠλέγχθησαν οἱ τιμές, οἱ συνέπειες marketing τῶν εἰσαγομένων ἀπό τό νότιο ἡμισφαίριο ἐπιτραπεζίων μήλων, δέν ἀναφέρονται καθόλου.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐξεπλήρωσε πλήρως τήν ὑποχρέωσή της ἐρεύνης τῶν γεγονότων σέ σχέση μέ ὅλα τά κριτήρια τῆς ρήτρας προστασίας. Ἀλλά, σέ περίπτωση πού ἡ Ἐπιτροπή δέν ἐγνώριζε ἐπακριδῶς τήν κατάσταση τῆς ἀγορᾶς κατά τόν χρόνο τῆς λήψεως τῶν μέτρων διασφαλίσεως, δέν ἠδύνατο νά στηριχθεῖ σέ ἀμφίδολα δεδομένα γιά νά λάδει τά μέτρα αὐτά. Ἄν παρά ταῦτα, τό ἔκανε, ἐναπόκειται σ' αὐτή νά ἀποδείξει ὅτι τά περιστατικά ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζεται ὑφίστανται καί, συνεπῶς, ὅτι τό μέτρο διασφαλίσεως ἐδικαιολογεῖτο.

Ἡ Dürbeck προσθέτει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή, ὡς «ἀντικειμενική ἀρχή», δέν ἔπρεπε νά ἐνεργήσει ὡς κοινός διάδικος, ἀλλά ὀφείλει νά προσκομίζει κατά τίς δίκες ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅλα τά ἔγγραφα πού σχετίζονται μέ τίς πληροφορίες πού δίδουν τά Κράτη μέλη δυνάμει νομοθετικῶν διατάξεων, δεδομένου ὅτι στά ἔγγραφα αὐτά, λόγω τῆς φύσεώς τους, δέν ἔχουν πρόσδαση οἱ ἰδιῶτες διάδικοι.

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀμφισδητεῖ, κατ' ἀρχάς, τήν διαδικαστική τακτική τῆς ἐναγούσης καί ὑποστηρίζει ὅτι, ἀκόμη καί ἄν ἡ ἀγωγή δέν εἶναι ἀπαράδεκτη, ἡ Dürbeck ὤφειλε νά ἀναμείνει τό πέρας τῆς προδικαστικῆς ὑποθέσεως 112/80 πρίν ἀσκήσει ἐνδεχομένως ἀγωγή ἀποζημιώσεως.

Ἄν καί θεωρεῖ ὅτι δέν συντρέχει λόγος νά ἐπανέλθει, στήν παροῦσα διαδικασία, ἐπί τοῦ θέματος τοῦ κύρους τῶν κανονισμῶν 687/79, 797/79 καί 1152/79, ἐπί τοῦ ὁποίου οἱ διάδικοι στήν ὑπόθεση 112/80 ἔχουν ἐκφράσει τίς ἀπόψεις τους κατά τρόπο ἀρκούντως ἀκριδῆ, ἡ Ἐπιτροπή διατυπώνει, πάντως, ὁρισμένες παρατηρήσεις.

Ἔτσι, ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι ὁρισμένα σημεῖα, ὅπως ἡ ποσότης τοῦ ἐμπορεύματος ὑπό διαμετακόμιση, ἡ ἐξάντληση τῶν ποσοστῶν ἀπό τίς ἄλλες παραγωγούς χῶρες, ἐκτός τῆς Χιλῆς, ἡ εἰσαγωγή τῆς συγκομιδῆς στήν Κοινότητα κατά τό 1978, καί ἄλλα, ἐπί τῶν ὁποίων ἡ ἐνάγουσα ἐπιμένει, ἔχουν ἤδη διευκρινισθεῖ, τουλάχι-

στον ἀφ' ὅτου ἡ Ἐπιτροπή ἀπήντησε, στίς 7 Ἰανουαρίου 1981, στίς ἐρωτήσεις πού τῆς ἔθεσε τό Δικαστήριο στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 112/80.

Ἐπί πλέον, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐνάγουσα δέν προσκομίζει καμμία ἀπόδειξη, ἤ μᾶλλον ἀρκετά ἀδύνατες ἀποδείξεις ὑπέρ τῶν ἰσχυρισμῶν της, ἀκόμη καί τῶν πιό σοβαρῶν, ἐπί παραδείγματι, ὅτι τό 70 % τῶν ἀποθηκευμένων μήλων τῆς παραγωγῆς τοῦ 1978 δέν ἀπετέλεσε ἀντικείμενο παρεμβάσεως. Ἀποκρούει, ἐξ ἄλλου, ἀπολύτως τήν θέση τῆς ἐναγούσης ὅτι ἐναπόκειται στήν Ἐπιτροπή νά ἀποδείξει τίς περιστάσεις, ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζεται γιά τήν ἔκδοση τῶν κανονισμῶν της.

Ἀπαντώντας στόν *πρῶτο λόγο* τῆς Dürbeck, ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι, ἄν καί δέν ὑπάρχουν ρητές διατάξεις πού τήν ἐξουσιοδοτοῦν νά συνάπτει συμφωνίες αὐτοπεριορισμοῦ μέ τίς τρίτες χῶρες, ἡ Ἐπιτροπή ἔχει πάντως ἁρμοδιότητα λήψεως μέτρων διασφαλίσεως, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ κανονισμοῦ ΕΟΚ 1035/72 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 18ης Μαΐου 1972 περί κοινῆς ὀργανώσεως τῶν ἀγορῶν στόν τομέα τῶν ὀπωροκηπευτικῶν.

Τά ἐν λόγω μέτρα λαμβάνονται «μόνο στό μέτρο καί κατά τήν διάρκεια πού εἶναι αὐστηρῶς ἀναγκαῖα», εἰς τρόπον ὥστε ἡ θέσπισή τους νά μήν εἶναι ἀναγκαία ἔναντι μιᾶς τρίτης χώρας πού δηλώνει ὅτι εἶναι διατεθειμένη νά περιορίσει τίς ἐξαγωγές της πρός τήν Κοινότητα, γιά νά ἀποτραπεῖ ὁποιαδήποτε διατάραξη στήν ἀγορά. Εἶναι, ἑπομένως, ἀπολύτως εὔλογο, ἡ Ἐπιτροπή νά ζητεῖ νά πληροφορηθεῖ ἀπό τίς τρίτες χῶρες ἄν διατίθενται νά προβοῦν σέ τέτοια δήλωση, πράγμα πού δέν ἀφορᾶ τίς τυπικές ἐμπορικές συμφωνίες τοῦ ἄρθρου 113 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Οἱ τρίτες χῶρες εἶναι, ἄλλωστε, ἀπολύτως ἐλεύθερες νά προβοῦν ἤ ὄχι στήν ἐν λόγω δήλωση, ἡ ἐνδεχομένη δέ λήψη μέτρων διασφαλίσεως δέν θά ὀφείλεται ποτέ στήν ἄρνηση μιᾶς τρίτης χώρας νά δεχθεῖ νά κάνει μία τέτοια δήλωση. Πρέπει, ἐν τούτοις, νά τονισθεῖ ὅτι μία χώρα, ἡ ὁποία δέν ἀπεδέχθη αὐτοπεριορισμό, δέν δύναται νά ἰσχυρίζεται ὅτι, συνεπεία τῶν περιορισμῶν τῶν ἐξαγωγῶν, πού ἄλλες τρίτες χῶρες ἀπεδέχθησαν, οἱ δικές της ἐξαγωγές δέν διαταράσσουν πλέον τήν κοινοτική ἀγορά.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι οἱ ἰσχυρισμοί τῆς ἐναγούσης ὡς πρός τό ἄκυρον τῶν προσβαλλομένων κανονισμῶν στεροῦνται παντός ἐρείσματος. Ὅλως προληπτικῶς, ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι τό Δικαστήριο θά ἀπεφάσιζε διαφορετικά, ἐκθέτει, πάντως, ὁρισμένες σκέψεις ὡς πρός τό θέμα τῆς εὐθύνης στό πλαίσιο τῆς ἀγωγῆς ἀποζημιώσεως καί ὡς πρός τόν ὑπολογισμό τῶν ζημιῶν πού ἔκανε ἡ ἐνάγουσα.

Ἀπό τό κείμενο τῶν ἄρθρων 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ 2707/72 προκύπτει («λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη» ἤ «λαμβάνοντας ἰδίως ὑπ' ὄψη») ὅτι τά κριτήρια πού καθορίζουν οἱ διατάξεις αὐτές δέν δεσμεύουν ὅλα τήν Ἐπιτροπή καί δέν εἶναι ἀπολύτως δεσμευτικά. Ὁμοίως, τό ἄρθρο 3 ἀναφέρει ὅτι ὁρισμένα μέτρα *δύνανται* νά ληφθοῦν. Ὅλα αὐτά δεικνύουν ὅτι ἡ Ἐπιτροπή διαθέτει μία σχετικά εὐρεία διακριτική ἐξουσία.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν *δεύτερο λόγο,* ἡ Ἐπιτροπή τονίζει ὅτι οἱ πολύ λεπτομερεῖς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 687/79 ἐπαναλαμβάνουν τά κύρια κριτήρια πού πρέπει νά συντρέχουν, δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 2707/72, γιά τήν λήψη μέτρων διασφαλίσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 29, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση τοῦ κανονισμοῦ 1035/72, κατά τρόπο πού νά μή δύναται νά προβληθεῖ ὅτι ἡ ἔλλειψη ρητῆς ἀναφορᾶς στόν κανονισμό 2702/72 συνιστᾶ ἔλλειψη αἰτιολογίας, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 190 τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Ὡς πρός τόν *τρίτο λόγο,* ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ὀφείλει νά ἀποκρούσει ἔντονα τίς αἰτιάσεις πού τῆς ἀπευθύνει ἡ ἐνάγουσα σέ σχέση μέ ὑποτιθεμένη παράβαση τῆς ὑπο-

χρεώσεως νά ἐνημερωθεῖ γιά τό ἄν πράγματι ὑφίσταντο τά περιστατικά πού ἠδύναντο νά δικαιολογήσουν τήν λήψη ἑνός μέτρου διασφαλίσεως.

Στήν οὐσία, ἡ ἐνάγουσα δέν προσάπτει στήν Ἐπιτροπή ὅτι δέν ἐνημερώθη, ἀλλά μᾶλλον ὅτι συνήγαγε ἐσφαλμένα συμπεράσματα ἀπό τίς πληροφορίες πού ἔλαβε.

Μετά τήν διατύπωση αὐτῶν τῶν παρατηρήσεων, ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβητεῖ λεπτομερῶς ὁρισμένους ἰσχυρισμούς τῆς ἐναγούσης. Οἱ ἰσχυρισμοί τῆς Dürbeck, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἱκανότητα τῶν τρίτων χωρῶν νά ἐξαντλήσουν τίς ποσοστώσεις ἐξαγωγῆς, διαψεύδονται ἀπό τά ἐπίσημα στοιχεῖα εἰσαγωγῶν γιά τό ἔτος 1979, καθώς καί ἀπό τίς ἀντίστοιχες δηλώσεις τῶν Κρατῶν μελῶν. Ἀπό τά ἐν λόγω στοιχεῖα καί τίς δηλώσεις προκύπτει ὅτι καμμία ἀπό τίς χῶρες προμηθευτές δέν ἐδυσκολεύθη νά καλύψει τό ποσοστό ἐξαγωγῆς της.

Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι 70 % τῆς παραγωγῆς ἐναποθηκευμένων ἐπιτραπεζίων μήλων, κατά Μάρτιο/Ἀπρίλιο 1979, δέν ἀνταπεκρίνετο στά ἀπαιτούμενα γιά τήν παρέμβαση κριτήρια ποιότητος στερεῖται ἐπίσης ἐρείσματος. Παραμερίζοντας τό γεγονός ὅτι μῆλα διαφορετικῶν ποικιλιῶν καί διαστάσεων (καί ὄχι μόνον τά Golden Delicious μεγέθους μεγαλυτέρου τῶν 70 mm) δύνανται νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο παρεμβάσεως, γιά νά ἀνταπεκρίνετο στήν πραγματικότητα ἕνας τέτοιος ἰσχυρισμός, θά ἔπρεπε ὅλα τά Κράτη μέλη νά εἶχαν παραβεῖ τό κοινοτικό δίκαιο. Ἡ ἐνάγουσα καί μόνο φέρει τό βάρος τῆς ἀποδείξεως μιᾶς τόσο συστηματικῆς καί τόσο σοβαρῆς παραβάσεως. Ἡ Ἐπιτροπή δέν διαθέτει, ἡ ἴδια, κανένα σχετικό στοιχεῖο. Δέν θεωρεῖται ἄλλωστε πιθανόν, ἐν ὄψει τῶν ἐξαιρετικά αὐστηρῶν κριτηρίων τῆς Ἐπιτροπῆς γιά τόν ἔλεγχο τῶν ὁριστικῶν λογαριασμῶν τῶν Κρατῶν μελῶν στό πλαίσιο τοῦ ΕΓΤΠΕ, ὅτι τά Κράτη μέλη παραβιάζουν συστηματικῶς τούς κοινοτικούς κανόνες στόν τομέα τῶν ὀπωροκηπευτικῶν.

Ὡς πρός τίς ἀπάτες ὁρισμένων παραγωγῶν στίς Κάτω Χῶρες πού συνίστανται στήν ἐπαναδιάθεση στήν ἀγορά μήλων, πού εἶχαν ἤδη ἀποτελέσει ἀντικείμενο παρεμβάσεως, ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ ὅτι οἱ ἀπάτες αὐτές ἔγιναν τό 1980 καί ὄχι τό 1979, ὥστε νά μή δύνανται νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο ἐπικλήσεως γιά νά ἐκτιμηθεῖ ἡ νομιμότης τῶν πράξεων τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1979.

Ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβητεῖ ἐπίσης τούς ἰσχυρισμούς τῆς Dürbeck ὡς πρός τίς δυνατότητες ἐναποθηκεύσεως καί ὑποστηρίζει ὅτι ὁρισμένες ὄψιμες ποικιλίες μήλων δύνανται νά διατηρηθοῦν μέχρι τέλους Μαΐου σέ καλῶς ἀεριζόμενες ὑπόγειες ἀποθῆκες, χωρίς ἀλλοίωση τῶν ὀργανοληπτικῶν τους ἰδιοτήτων, ἐνῶ, σέ ψυκτικές ἀποθῆκες ἐλεγχομένης ἀτμοσφαίρας, ἡ διατήρηση εἶναι δυνατή ἀκόμη καί μέχρι τόν Ἰούλιο-Αὔγουστο.

Σχετικά μέ τίς ποσότητες ὑπό διαμετακόμιση, ἡ Ἐπιτροπή ὑπογραμμίζει ὅτι οἱ χιλιανές ἀρχές δέν ἠδύναντο νά δώσουν ἀκριβῆ στοιχεῖα καί ὅτι ἡ προταθεῖσα ἀπό ὁρισμένους εἰσαγωγεῖς μέθοδος ἐποπτείας δέν ἦταν δυνατόν νά γίνει ἀποδεκτή, ἐλλείψει ἐπαρκῶν μέσων ἐλέγχου.

Ὡς πρός τήν διατύπωση τῆς τρίτης αἰτιολογικῆς σκέψεως τοῦ κανονισμοῦ 687/79, κατά τήν ὁποία οἱ εἰσαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρῶν δύνανται «θεωρητικά νά ὁδηγήσουν σέ αὔξηση τῶν πρός ἀπόσυρση ἀπό τήν ἀγορά ποσοτήτων» ἡ Ἐπιτροπή δέχεται ὅτι ἡ διατύπωση αὐτή εἶναι ἀνεπιτυχής, δεδομένου ὅτι, ὄχι μόνο θεωρητικά ἀλλά καί στήν πράξη, οἱ εἰσαγωγές προκαλοῦν μεγαλύτερες παρεμβάσεις γιά τά μῆλα κοινοτικῆς καταγωγῆς.

Ἡ Ἐπιτροπή εἶναι, πράγματι, ἀκράδαντα πεπεισμένη ὅτι τά εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα λαμβάνουν, τουλάχιστον ἐν μέρει, τήν θέση τῶν κοινοτικῶν προϊόντων στήν ἀγορά. Ἂν εἶναι ἀληθές ὅτι δύναται νά γίνει δεκτή, ὑπό ὁρισμένα σαφῶς καθορισμένα ὅρια, ἡ ὕπαρξη τῶν συνεπειῶν τοῦ «marketing», πού ἐπεκαλέσθη ἡ ἐνάγουσα, ἐξ ἴσου ἀληθεύει ὅμως ὅτι ἀπό τήν στιγμή πού ξεπερασθοῦν ὁρισμένα ἀνώτατα ὅρια

εἰσαγωγῶν, τό γεγονός ὅτι τά εἰσαγόμενα νωπά προϊόντα ὑποκαθίστανται εὐρέως στήν θέση τῶν ἐντοπίων προϊόντων, δέν ἀντισταθμίζεται πλέον ἀπό τήν γενική αὔξηση τῶν πωλήσεων. Ἡ ἄποψη αὐτή ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τήν ἐξέλιξη τῶν τιμῶν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1979, οἱ ὁποῖες σαφέστατα ἔπεσαν συγχρόνως μέ τήν διενέργεια τῶν εἰσαγωγῶν τῶν ἐπιτραπεζίων μήλων ἀπό τό νότιο ἡμισφαίριο.

Ἡ Ἐπιτροπή δέν νομίζει ὅτι ὑπερέβη τά ὅρια τῆς διακριτικῆς της ἐξουσίας χορηγώντας προτεραιότητα, γιά μικρές ποσότητες πού ἠδύναντο ἀκόμη νά εἰσαχθοῦν, σέ ἐμπορεύματα πού ἦταν ἤδη ὑπό μεταφορά πρός τήν Κοινότητα, μετά δέ, στά ἐμπορεύματα πού εἶχαν ἤδη φθάσει σέ κοινοτικό λιμένα. Ἀποκλείει κατηγορηματικά ὅτι εἶχε πρόθεση νά εὐνοήσει συγκεκριμένες ἐπιχειρήσεις. Διευκρινίζει ἐξ ἄλλου ὅτι εἶχε ἐξ ἀρχῆς κάνει γνωστή τήν πρόθεσή της στίς χιλιανές ἀρχές νά δεχθεῖ εἰσαγωγές μήλων καταγωγῆς Χιλῆς πέραν τῆς 25ης Ἀπριλίου 1979, ἄν, παρά πᾶσα προσδοκία, δέν ἐπετυγχάνετο ἡ καθορισθεῖσα ποσότης.

Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, εὐθύνη τῆς Κοινότητος δύναται νά προκύψει μόνο ἄν τό ἐνδιαφερόμενο ὄργανο ἔχει ὑπερβεῖ, καταφανῶς καί σοβαρῶς, τά ὅρια τῶν ἐξουσιῶν του καί ἄν ἡ συμπεριφορά του δύναται, συνεπῶς, νά θεωρηθεῖ ὡς αὐθαίρετη. Ἀλλά ἀκόμη καί στήν περίπτωση πού τό Δικαστήριο, ἐφαρμόζοντας ἐξαιρετικά αὐστηρά κριτήρια, θά ἐδέχετο ὅτι τό ληφθέν ἀπό τήν Ἐπιτροπή μέτρο διασφαλίσεως ἀποτελεῖ αὐθαίρετη ἄσκηση τῆς διακριτικῆς της ἐξουσίας, δέν θά ἦταν δυνατόν, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τόν ἐπείγοντα χαρακτήρα τῶν ἐν λόγω ἀποφάσεων, νά προσαφθεῖ στήν Κοινότητα κατάχρηση ἐξουσίας. Δέν δύναται πράγματι, ἐν ὄψει τῶν περιστατικῶν αὐτῶν, νά προσαφθεῖ στήν Ἐπιτροπή ὅτι ὑπερέβη τά ὅρια τῶν ἐξουσιῶν της κατά τρόπο καταφανῆ καί σοβαρό. Ἐπί πλέον, ἡ ἐνάγουσα δέν ἐθίγη ἀπό τά ἐν λόγω μέτρα διασφαλίσεως διαφορετικά ἀπό τούς ἄλλους εἰσαγωγεῖς, οὔτε σοβαρώτερα ἀπ' αὐτούς.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή προβάλλει ἀκόμη ὁρισμένες ἀντιρρήσεις κατά τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως πού διεκδικεῖ ἡ ἐνάγουσα.

Παρατηρεῖ ὅτι:

— ἡ ἐνάγουσα, ἕως τώρα, δέν ἐπλήρωσε καμμία ἀποζημίωση σέ τρίτους, λόγω καταγγελίας τῶν συμβάσεων ἀγορᾶς καί μεταφορᾶς, καί ὅτι, ἄν δέν εἶναι σέ θέση νά ἀποδείξει, τουλάχιστον, ὅτι ὑπεχρεώθη νά ἀναγνωρίσει ἀπαιτήσεις ἀποζημιώσεως ἤ ὅτι κατεδικάσθη σέ κάποια πληρωμή, δέν τῆς προξενήθη μέχρι σήμερα καμμία ζημία ἐπιδεκτική ὑπολογισμοῦ·

— τό γεγονός ὅτι ὑπελόγισε σέ USD τό ποσό τῆς ἀποκαταστάσεως πού ζητεῖ ὡς διαφυγόν κέρδος δεικνύει ὅτι ἡ ἐνάγουσα κερδοσκοπεῖ προφανῶς ἐπί ἀδήλων συναλλαγματικῶν ὀφελῶν·

— ἄν ἡ ἐνάγουσα ζητεῖ ἀποκατάσταση τῆς βλάβης πού ὑπέστη ἡ ἐμπορική της φήμη καί ἡ θέση της στήν ἀγορά συνεπεία τοῦ ληφθέντος ἀπό τήν Ἐπιτροπή μέτρου προστασίας, πρέπει κατ' ἀρχάς νά ἀποδείξει ἀκριβῶς σέ ποιό μέτρο οἱ ἐμπορικές της σχέσεις ἐθίγησαν πραγματικά κατά τά ἑπόμενα ἔτη, δεδομένου ὅτι τό νά προσαφθεῖ ἐνδεχομένως στήν ἐνάγουσα ὅτι δέν διετήρει ἀρκούντως καλές σχέσεις μέ τήν ΕΟΚ θά εἶναι κατ' ἀρχάς ἀπολύτως ἀδικαιολόγητο διότι θά στηρίζεται σέ καταφανῆ ἄγνοια τῆς καταστάσεως πού ἐπικρατεῖ στά κοινοτικά ὄργανα, ἐπί πλέον δέ, θά ἔβλαπτε τήν φήμη τῆς ἐναγούσης μόνο σέ ἐντελῶς ἀσήμαντο βαθμό.

Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ τέλος ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ἐνάγουσα πρέπει νά κριθεῖ

ὡς ἐν μέρει ὑπεύθυνη γιά τήν ζημία πού ἐνδεχομένως ὑπέστη, δεδομένου ὅτι παρέλειψε νά συμπεριλάβει στίς συμφωνίες πού συνῆψε μέ τούς χιλιανούς ἑταίρους της μία ρήτρα πού νά ἐπιτρέπει λύση τῆς συμβάσεως σέ περίπτωση λήψεως μέτρων διασφαλίσεως ἀπό τήν Κοινότητα.

ἰδιοκτησίας, ὁ ὁποῖος συνίσταται στό ὅτι ἄν ἕνα νομίμως ληφθέν ἀπό τά κοινοτικά ὄργανα μέτρο παράγει συνέπειες παρόμοιες μέ τῆς ἀπαλλοτριώσεως, οἱ θιγόμενοι ἐξ αὐτοῦ ἰδιῶτες δικαιοῦνται ἀποζημιώσεως.

IV — Προφορική διαδικασία

Ἡ *Ἐπιτροπή* ἀρχικά ἀμφισβήτησε, κατηγορηματικά τό παραδεκτό τοῦ νέου αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ ἐνάγουσα εἶχε τήν δυνατότητα νά τόν ἐπικαλεσθεῖ, ἔστω καί ἐπικουρικῶς, στήν ἀγωγή της, τό ὁποῖο δέν ἔκανε.

Οἱ διάδικοι ἠγόρευσαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 19ης Νοεμβρίου 1981.

Ἡ *Dürbeck* ἔλαβε γνώση τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, τῆς 5ης Μαΐου 1981 στήν ὑπόθεση 112/80. Παρητήθη, κατά συνέπεια, ἀπό τόν πρῶτο, δεύτερο καί τέταρτο λόγο τῆς ἀγωγῆς της. Ὅσον ἀφορᾶ τόν τρίτο λόγο, περί τῆς ἀρχῆς τῆς προστασίας τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης, ὑπεγράμμισε ὅτι ἰσχυρίζεται ἁπλῶς ὅτι ἡ Ἐπιτροπή παρεβίασε τήν ἐν λόγω ἀρχή μή τηρώντας τίς ὑποσχέσεις της ὅτι θά ἀκολουθοῦσε αὐστηρά τόν κανονισμό 687/79 καί ὅτι θά ἐπέτρεπε τήν εἰσαγωγή μόνο τῶν ἐμπορευμάτων πού εὑρίσκοντο ἤδη καθ' ὁδόν πρός τήν Κοινότητα κατά τήν λήψη τοῦ μέτρου διασφαλίσεως. Ὅσον ἀφορᾶ τόν πέμπτο λόγο, περί παραβιάσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων, ἐδέχθη ὅτι ἡ ἀρχή αὐτή δέν παραβιάζεται ὅταν ἐξαιροῦνται τῆς ἐφαρμογῆς ἑνός μέτρου διασφαλίσεως τά ἐμπορεύματα πού εἶναι καθ' ὁδόν πρός τήν Κοινότητα, ὑπεστήριξε ὅμως ὅτι στήν πραγματικότητα ἡ Ἐπιτροπή ἐπέτρεψε τήν εἰσαγωγή ἐμπορευμάτων πού δέν ἦταν στήν κατάσταση αὐτή.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑποτιθεμένη παραβίαση τῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων, ἡ Ἐπιτροπή παρετήρησε ὅτι οἱ ποσότητες τῶν μήλων, πού ἐφορτώθησαν μετά τήν λήψη τοῦ μέτρου διασφαλίσεως, ἀπεκλείσθησαν, κατ' ἀρχάς, στίς τελωνειακές ἀποθῆκες, ἡ δέ εἰσαγωγή τους ἐπετράπη μόνο ὅταν διεπιστώθη ὅτι μέρος τῶν ἤδη εἰσαχθέντων μήλων θά ἐπανεξήγετο ἐκτός τῆς Κοινότητος. Ἡ μικρή συμπληρωματική ποσότητα πού κατέστη ἔτσι δυνατόν νά εἰσαχθεῖ δέν ἠδύνατο εὐλόγως νά διαμοιρασθεῖ μεταξύ μεγάλου ἀριθμοῦ ἐπιχειρήσεων, ἡ δέ λογικά δοθεῖσα προτίμηση, ὑπ' αὐτές τίς συνθῆκες στό ἐμπόρευμα πού εἶχε ἤδη φθάσει σέ κοινοτικό λιμένα δέν συνιστοῦσε καμμία διάκριση.

Ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβητεῖ ἐπίσης ὅτι παρεβίασε τήν ἀρχή τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης, δεδομένου ὅτι δέν ἦταν δυνατό νά γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων ἄν, λόγω ἐνδεχομένων ἐπανεξαγωγῶν, θά καθίσταντο δυνατές μεταγενέστερες πρόσθετες εἰσαγωγές.

Ἐπί πλέον, ἡ Dürbeck ἐπεκαλέσθη ἕνα νέο ἰσχυρισμό, στηριζόμενο στήν θεμελιώδη ἀρχή τῆς προστασίας τοῦ δικαιώματος τῆς

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του στήν συνεδρίαση τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν 21η Ἰανουαρίου 1981, ἡ ἐπιχείρηση Anton Dürbeck (ἐφ' ἑξῆς: Dürbeck), ἡ ὁποία ἐδρεύει στήν Φραγκφούρτη ἐπί τοῦ Μάιν, ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 215 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀγωγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ ἀποκατάσταση τῶν ζημιῶν πού θεωρεῖ ὅτι ὑπέστη ἤ πού δύναται ἀκόμη νά ὑποστεῖ, συνεπεία τῶν μέτρων διασφαλίσεως ἐπί τῶν εἰσαγωγῶν ἐπιτραπεζίων μήλων καταγωγῆς Χιλῆς, τά ὁποῖα ἐθεσπίσθησαν μέ τόν κανονισμό 687/79 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 5ης Ἀπριλίου 1979 (ABl. L 86, σ. 18), ὅπως ἐτροποποιήθη ἀπό τούς κανονισμούς τῆς Ἐπιτροπῆς 797/79 καί 1152/79, τῆς 23ης Ἀπριλίου 1979 (ABl. L 101, σ. 7), καί τῆς 12ης Ἰουνίου 1979 (ABl. L 144, σ. 13).

2 Πρός ὑποστήριξη τῆς ἀγωγῆς της, ἡ Dürbeck προέβαλε ὅτι ὁ κανονισμός 687/79, πού ἐπιβάλλει τά μέτρα διασφαλίσεως καί οἱ τροποποιητικοί κανονισμοί 797/79 καί 1152/79, καθ' ὅσον δέν περιεῖχαν μεταβατικές διατάξεις, στίς ὁποῖες θά ἠδύνατο νά ὑπαχθεῖ ἰδίως ἡ ἐνάγουσα, ἦταν παράνομοι γιά τούς ἀκολούθους λόγους:

— ἔλλειψη νομίμου ἐρείσματος γιά τήν σύναψη συμφωνιῶν αὐτοπεριορισμοῦ·

— παράβαση τῶν συνδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 29 τοῦ κανονισμοῦ 1035/72 καί τῶν ἄρθρων 1, 2 καί 3 τοῦ κανονισμοῦ 2707/72·

— παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης·

— παράβαση τῶν συνδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ κανονισμοῦ (ΕΟΚ) 1035/72 καί τῶν ἄρθρων 39 καί 110 τῆς συνθήκης ΕΟΚ·

— παραβίαση τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων.

3 Στίς 5 Μαΐου 1981 τό Δικαστήριο, ἀποφαινόμενο στήν ὑπόθεση 112/80 ἐπί ἑνός προδικαστικοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ εἶχε ὑποβληθεῖ ἀπό τό Hessisches Finanzgericht καί ἀφοροῦσε τό κῦρος τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν, ἔκρινε ὅτι «ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ ἐρωτήματος πού ὑπεβλήθη δέν προέκυψαν στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κῦρος τῶν κανονισμῶν 687/79, 797/79 καί 1152/79 τῆς Ἐπιτροπῆς».

4. Στήν συνεδρίαση τῆς 19ης Νοεμβρίου 1981, ἡ Dürbeck ἐδήλωσε ὅτι, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 112/80, παραιτεῖται ἀπό τόν ἰσχυρισμό περί ἀκυρότητος τῶν κανονισμῶν 687/79, 797/79 καί 1152/79 στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 11/81. Διετήρησε πάντως τό αἴτημά της περί ἀποζημιώσεως, ὑποστηρίζοντας, ὅτι μέρος τῶν ἰσχυρισμῶν πού προβάλλει μέ τήν ἀγωγή της, κυρίως οἱ λόγοι περί παραβιάσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων καί τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης, δύνανται νά προβληθοῦν καί χωρίς νά ἀμφισβητηθεῖ τό κῦρος τῶν προαναφερθέντων κανονισμῶν. Προέβαλε ἐπίσης ἕνα νέο ἰσχυρισμό σχετικά μέ τήν δυνατότητα εὐθύνης τῆς Κοινότητος συνεπεία νομίμων ἐνεργειῶν.

5 Ὑπό αὐτές τίς περιστάσεις, πρέπει κατ' ἀρχάς νά ἐρευνηθεῖ ἄν οἱ λόγοι, στούς ὁποίους ἐμμένει ἡ ἐνάγουσα, ἀνταποκρίνονται ὄντως στούς λόγους πού προεβλήθησαν μέ τήν ἀγωγή ἤ ἄν πρόκειται πράγματι γιά νέους ἰσχυρισμούς οἱ ὁποῖοι, γιά νά εἶναι παραδεκτοί, πρέπει νά πληροῦν τούς ὅρους τοῦ ἄρθρου 42 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας. Πρέπει, ἐπί πλέον, νά τονισθεῖ ὅτι κάθε ἰσχυρισμός πού ἀποβλέπει σέ ἀμφισβήτηση τοῦ κύρους τῶν κανονισμῶν 687/79, 797/79 καί 1152/79, γιά τούς ἰδίους λόγους, πού τό Δικαστήριο ἤδη ἐξήτασε καί δέν ἐδέχθη στήν ἀπόφασή του τῆς 5ης Μαΐου 1981, πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Ἐπί τῆς παραβιάσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων

6 Ἡ ἐνάγουσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διαπίστωση, πού περιέχεται στίς σκέψεις 52 καί 54 τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Μαΐου 1981, ὅτι οἱ κανονισμοί 797/79 καί 1152/79 ἀπέβλεπαν μόνο στήν προσαρμογή τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων διασφαλίσεως ἐπί τῶν ἤδη καθ' ὁδόν πρός τήν Κοινότητα ἐμπορευμάτων, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 2707/72, στηρίζεται ἐν μέρει σέ πραγματική πλάνη, διότι ἦταν πράγματι φανερό ὅτι τά ἐμπορεύματα, τῶν ὁποίων ἐπετράπη ἡ εἰσαγωγή βάσει τοῦ κανονισμοῦ 1152/79, ὥδευσαν πρός τήν Κοινότητα μόνο μετά τίς 12 Ἀπριλίου 1979, ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία, δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 797/79, τά ἐπιτραπέζια μῆλα ὤφειλαν νά ἔχουν ἐγκαταλείψει τήν Χιλή.

7 Ἡ ἐπιχείρηση Dürbeck ὑπογραμμίζει ὅτι στίς 10 Ἀπριλίου 1979, μέ τηλετύπημα πρός τήν Ἐπιτροπή, ἐζήτησε νά τῆς ἐπιτραπεῖ ἡ εἰσαγωγή περίπου 2 000 τόννων ἐπιτραπεζίων μήλων Χιλῆς, τά ὁποῖα ἦταν ἤδη ἕτοιμα πρός φόρτωση, πρίν ἀπό τίς 10 ἤ 15 Μαΐου 1979, ἡ δέ Ἐπιτροπή τῆς ἀπήντησε, ὁμοίως στίς 10 Ἀπριλίου,

ἀρνητικά, διευκρινίζοντας ὅτι τά προϊόντα περί ὧν ἐπρόκειτο στό τηλετύπημα τῆς ἐναγούσης δέν ἦταν δυνατό νά θεωρηθοῦν ὡς ἐμπορεύματα καθ' ὁδόν πρός τήν Κοινότητα.

8 Ὁ ἰσχυρισμός αὐτός προεβλήθη μέ τήν ἀγωγή καί, ἐπομένως, εἶναι παραδεκτός. Ἐπί πλέον, ἄν καί οὐσιαστικῶς, καταλήγει σέ ἀμφισβήτηση τοῦ κανονισμοῦ 1152/79 ὡς δημιουργοῦντος διάκριση, περιλαμβάνει ἕνα στοιχεῖο πού δέν ἐλήφθη ὑπ' ὄψη στήν ὑπόθεση 112/80. Πρέπει, ἐπομένως, νά ἐξετασθεῖ ὁ ἐν λόγω ἰσχυρισμός στά πλαίσια τῆς παρούσης ὑποθέσεως.

9 Ἡ Ἐπιτροπή ὑπεγράμμισε δικαίως ὅτι ἡ μεταχείριση πού ἐπεφυλάχθη στήν Dürbeck δέν συνιστᾶ διάκριση. Κατά τήν συνεδρίαση, ἐξήγησε ὅτι οἱ ποσότητες τῶν μήλων καταγωγῆς Χιλῆς, πού ἐφορτώθησαν μετά τήν 12η Ἀπριλίου 1979, ἐδεσμεύθησαν κατ' ἀρχάς στίς τελωνειακές ἀποθῆκες ἑνός Κράτους μέλους καί, στήν συνέχεια, ἡ εἰσαγωγή τους δέν ἐπετράπη παρά βάσει ἀντικειμενικῶν ἐκτιμήσεων καί ἀνεξαρτήτων ἀπό τήν ταυτότητα τῶν ἐνδιαφερομένων προσώπων, ἀφ' ὅτου διεπιστώθη ὅτι ἡ μία παρτίδα τῶν ἤδη εἰσαχθέντων μήλων θά ἐπανεξήγετο ἐκτός τῆς Κοινότητος. Ἡ μικρή πρόσθετη ποσότητα τῶν μήλων, πού ἡ εἰσαγωγή τους ἔγινε ἔτσι δυνατή, δέν ἠδυνήθη νά κατανεμηθεῖ ὀρθῶς σέ ἕνα μεγάλο ἀριθμό ἐπιχειρήσεων καί ἦταν συνεπῶς λογικό νά δοθεῖ ἡ προτίμηση στά ἐμπορεύματα πού εὑρίσκοντο ἤδη σέ ἕναν κοινοτικό λιμένα.

10 Ἡ λύση πού ἐπέλεξε ἡ Ἐπιτροπή δέν ὑπερβαίνει συνεπῶς τά ὅρια τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας τήν ὁποία διαθέτει γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων πού τῆς ἀνετέθησαν μέ τόν κανονισμό 1035/72 τοῦ Συμβουλίου περί κοινῆς ὀργανώσεως τῶν ἀγορῶν στόν τομέα τῶν ὀπωροκηπευτικῶν.

11 Ἐν ὄψει τῶν συνθηκῶν αὐτῶν, ὁ κανονισμός 1152/79 δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὅτι ἐνέχει διάκριση. Ὁ λόγος αὐτός, ἐπομένως, πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Ἐπί τῆς παραβιάσεως τῆς ἀρχῆς τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης

12 Ἡ Dürbeck ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ἐπιτροπή παρεβίασε τήν ἀρχή τῆς δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης μή πληροφορώντας την ὅτι μία ὁρισμένη ποσότης μήλων ἠδύνατο ἀκόμη νά εἰσαχθεῖ, σέ περίπτωση πού θά διεπιστοῦτο στήν συνέχεια ὅτι ποσότητες μήλων πού εἶχαν ἤδη εἰσαχθεῖ δέν προωρίζοντο γιά τήν κοινοτική ἀγορά.

13 Ὁ λόγος αὐτός δέν ἀντιστοιχεῖ πρός ἐκεῖνον πού προετάθη μέ τό δικόγραφο τῆς ἀγωγῆς ὅτι ἡ δικαιολογημένη ἐμπιστοσύνη τῆς ἐναγούσης εἶχε θιγεῖ ἀπό τήν Ἐπιτροπή μέ τήν λήψη ἀκριβῶς τῶν μέτρων διασφαλίσεως καί, συνεπῶς, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς νέος ἰσχυρισμός.

14 Τό ἄρθρο 42 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας τοῦ Δικαστηρίου προβλέπει ὅτι «κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης ἀπαγορεύεται ἡ προβολή νέων ἰσχυρισμῶν, ἐκτός ἐάν στηρίζονται σέ νομικά καί πραγματικά στοιχεῖα πού ἀνέκυψαν κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία». Ἐν προκειμένω, ἡ ἐνάγουσα δέν ἐπικαλεῖται κανένα νέο νομικό ἤ πραγματικό στοιχεῖο, κατά τήν ἔννοια τῆς προαναφερθείσης διατάξεως. Ὁ ἐν λόγω ἰσχυρισμός εἶναι, συνεπῶς, ἀπαράδεκτος.

Ἐπί τῆς εὐθύνης πού δυνατόν νά ὑπέχει ἡ Ἐπιτροπή γιά τήν λήψη νομίμων μέτρων

15 Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ὁ λόγος αὐτός δέν προεβλήθη παρά κατά τήν διάρκεια τῆς προφορικῆς διαδικασίας καί, συνεπῶς, ἀποτελεῖ ὁμοίως νέο ἰσχυρισμό, πού στηρίζεται στήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου, τῆς 5ης Μαΐου 1981.

16 Ἡ ἀπόφαση, ὅμως τοῦ Δικαστηρίου στήν ὑπόθεση 112/80 δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἐπαρκής λόγος γιά νά δύναται, βάσει τοῦ προαναφερθέντος ἄρθρου 42, παράγραφος 2, νά προβληθεῖ ὁ νέος αὐτός ἰσχυρισμός.

17 Ὄντως, ἕνα νέο πραγματικό γεγονός, γιά νά δύναται νά δικαιολογήσει τήν προβολή νέου ἰσχυρισμοῦ κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης, πρέπει νά μή ὑφίστατο ἤ νά μή ἦταν γνωστό στόν ἐνάγοντα κατά τόν χρόνο ἀσκήσεως τῆς ἀγωγῆς. Δεδομένου, ὅμως, ὅτι ὑπέρ τῶν πράξεων τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων ὑφίσταται τεκμήριο νομιμότητος μέχρις ὅτου τό Δικαστήριο ἐνδεχομένως τίς κηρύξει ἀσυμβίβαστες μέ τίς συνθῆκες περί ἱδρύσεως τῶν Κοινοτήτων, ἡ ἀπόφαση πού ἐξέδωσε τό Δικαστήριο, στά πλαίσια τῆς ὑποθέσεως 112/80, ἁπλῶς, ἐπιβεβαίωσε μία νομική κατάσταση, ἡ ὁποία ἦταν γνωστή στήν ἐνάγουσα κατά τόν χρόνο ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς της.

18 Ὑπ' αὐτές τίς συνθῆκες, ἡ Dürbeck δέν ἠδύνατο νά προστατεύσει τά δικαιώματά της παρά μόνο ἄν ἐπεκαλεῖτο στό δικόγραφο τῆς ἀγωγῆς της, ἐπικουρικῶς, τούς ἰσχυρισμούς πού ἔκρινε ὅτι ἦταν δυνατό νά προβάλει, ἀκόμη καί ἄν οἱ προβαλλόμενες πράξεις θά ἐκρίνοντο ὡς νόμιμες.

19 Ἑπομένως καί ὁ λόγος αὐτός πρέπει νά κριθεῖ ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

20 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχε σχετικό αἴτημα τοῦ νικήσαντος διαδίκου. Ἐπειδή, στήν παροῦσα ὑπόθεση, ἡ ἐνάγουσα ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν ἀγωγή ὡς ἀδάσιμη ὅσον ἀφορᾶ τόν λόγο περί τῆς παραβιάσεως τῆς ἀρχῆς τοῦ μή ἐπιτρεπτοῦ τῶν διακρίσεων.

2) Ἀπορρίπτει τήν ἀγωγή ὡς ἀπαράδεκτη, ὅσον ἀφορᾶ τούς ἄλλους λόγους πού προέβαλε ἡ ἐνάγουσα.

3) Καταδικάζει τήν ἐνάγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.

Bosco O'Keeffe Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο τήν 1η Ἀπριλίου 1982.

Ὁ γραμματεύς
κ.ά.α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

G. Bosco